

Rozjímanie na sobotu 25. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 25.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: obdiv ku
Kristovi a kontemplatívny život;
Križ je vždy blízko; život ako
dialóg s Bohom.

EVANJELISTA LUKÁŠ poznamenáva,
že „všetci sa divili všetkému, čo
robil“ (Lk 9, 43). Nie je ťažké
predstaviť si dôvody tejto povesti. Na
jednej strane Pán hovoril s autoritou
a charizmou, ktorá priťahovala
zástupy. Navyše jeho učenie nebolo
len o slovách, ale sprevádzali ho aj

skutky. Jeho zázraky potvrdzovali jeho božský pôvod a jeho spôsob života odrážal Božie milosrdenstvo. Nikto, kto videl Ježiša, nemohol zostať ľahostajný k bohatstvu jeho osobnosti a k pokladu jeho slov.

Tento hlboký dojem, ktorý Ježiš zanechal na svojich učeníkoch, zanechal aj na nás; je to pocit, ktorý sa vďaka Bohu obnovuje v konkrétnych chvíľach, ale my by sme chceli, aby bol prítomný vždy. Obdiv spočíva v tom, že sa človek pozerá novými očami na to, čo miluje, pretože neexistuje láska, ktorá by nemala príchut' novosti. Zamilovaný človek sa nikdy neunaví kontemplovať milovanú osobu; ani nie tak zo zvedavosti, ako skôr z túžby naďalej oceňovať celé jej bohatstvo. Práve o tom je kontemplatívny život: vedieť, že Ježiš je blízko, a nikdy sa neunaviť vstupovaním do jeho tajomstva.

Tak ako každý vzťah, aj život modlitby je cesta, na ktorej človek postupne napreduje. „Najskôr začneme jednou strelnou modlitbou, potom pridáme ďalšiu a ďalšiu... až sa nám bude naša vrúcnosť zdať nedostačujúca, pretože slová už nestačia“[1]. Cieľom je zveriť sa do jeho rúk a nechať ho, aby si nás podmanil: „Nastane dôverné prebývanie v Božej prítomnosti, neprestajné a neunavujúce nazeranie na Boha. Žijeme potom ako zajatci, ako uväznení. A zatiaľ čo sa aj napriek našim chybám a nedostatkom snažíme čo najdokonalejšie vykonávať povinnosti svojho stavu a povolania, duša túži po tom, aby sa oslobodila. Je priťahovaná k Bohu ako železo k magnetu; začíname milovať Ježiša oveľa účinnejšie, so sladkým úžasom“[2].

MÔŽEME byť prekvapení, ako Ježiš reaguje na obdiv, ktorý vzbudzuje. Namiesto toho, aby ho potešili ich udivené pohľady, hovorí im o Kríži, akoby chcel ukázať, že pravá kontemplácia sa nedá oddeliť od hlbokého vnútorného očistenia: „Dobre počúvajte a zapamätajte si, čo vám poviem: Syn človeka bude vydaný do rúk ľudí“ (Lk 9, 44).

Kristus pri nespočetných príležitostiach jasne hovorí, že „vieru nemožno zredukovať na cukor, ktorý osladí život“[3]. Možno niektorí z tých, ktorí nasledovali Ježiša, tak urobili z túžby mať istotu o niečo pohodlnejšej existencie alebo jednoducho preto, aby sa cítili súčasťou skupiny vedenej slávnym prorokom. To však nebolo Kristovo poslanstvo: autentická láska ide ruka v ruke s pravdou, s realitou a nemôže ignorovať bolesť. „No nezabúdajte,“ napísal svätý Josemaría, „že byť s Ježišom znamená tiež dotýkať sa jeho

kríža. Keď sa zveríme do Božích rúk, On nás často nechá okúsiť chuť bolesti, osamelosti, protivenstiev, krivých obvinení, ohovárania a posmechu prichádzajúceho zvnútra i zvonka, pretože nás chce utvárať podľa svojho obrazu a podoby“[4].

Kontemplovať Kristovu tvár, vstúpiť do tajomstva jeho lásky, znamená objaviť posolstvá jeho rán, otvoriť sa bolesti jeho srdca, a to aj v tých, ktorí trpia v našej blízkosti. Preto si kontemplatívna modlitba, ktorá je „dýchaním duše a života“[5], vyžaduje vnútorné umŕtvovanie: tento pokojný, ale rozhodný zápas o to, aby sme mali všetky zmysly slobodné, aby sme ich vložili do Ježiša a prežívali veci tak, ako ich prežíva On. Ak nás naša modlitba zjednocuje s Kristom, zjednocuje nás aj s problémami sveta a prijíma ich z Božej perspektívy.

„LENŽE ONI NECHÁPALI toto slovo. Bolo im zahalené, aby mu nerozumeli, ale báli sa ho opýtať na to slovo“ (Lk 9, 45). Zástup okolo Ježiša bol zmätený, keď počul jeho slová o kríži. Zdalo sa im zvláštne, že niekto, kto sa prejavil ako človek s takou veľkou mocou, ktorý bol dokonca schopný kriesiť mŕtvych, im hovorí o svojom bolestnom konci. Nemohli pochopiť, že Ježiš uprostred svojho hmatateľného triumfu opisuje svoju budúcu porážku. Zdalo sa, že jeho slová sú v rozpore so všeobecnou náladou radosti a nádeje.

Títo ľudia však namiesto toho, aby svoje nezhody s Ježišom komentovali, „báli sa ho na to spýtať“ (Lk 9, 45). Ich obdiv k Pánovi sa často ukázal ako zmes povrchného poznania a bojazlivej úcty. Ježiš ich však pozýva tak, aby táto kontemplácia nebola len dojmom pominateľného okamihu, emóciou

chvíle, ale aby vyvolala hlbokú zmenu v ich živote: ponúka im, aby celú existenciu chápali ako dialóg s Bohom.

Toto spojenie nášho srdca s Kristovým srdcom nám umožňuje kontemplovať svet novými očami. Dokonca aj v tmavých zákutiach dejín a vlastnej biografie objavujeme záblesk božského svetla. „Ježiš bol majstrom tohto pohľadu. V jeho živote nikdy nechýbali časy, priestory, ticho, láskyplné spoločenstvo, ktoré umožňuje existencii, aby nebola zničená nevyhnutnými skúškami, ale aby si zachovala neporušenú krásu“[\[6\]](#). Mária, učiteľka modlitby, nám môže dať milosť mať kontemplatívne srdce ako Ona.

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelía*, bod 296.

[2] *Ibid.*

[3] František, *Homília*, 15-IX-2021.

[4] Svätý Josemaría, *Boží priatelía*, bod 301.

[5] Benedikt XVI, *Audiencia*, 25-IV-2012.

[6] František, *Audiencia*, 5-V-2021.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/meditation/sobota-25-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/> (01.04.2026)